

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 529

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

12 setembre 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

La ciutat màrtir

Una altra vaga general. ¡Amb quina pena i amb quin ressò fatídic sonen aquests mots en les oïdes dels catalans! ¡Que poc caldria estimar Barcelona per a no entristir-se davant d'aquest rosari criminal de vagues i més vagues, de moviments revolucionaris, de cops cruentos contra la seva riquesa, el seu benestar, la seva prosperitat espiritual i material!

Cada dos per tres Barcelona és víctima d'aquests atemptats, més greus que qualsevol altre atemptat, ja que junt al seu enfonsament material suposen un afront al seu nom, a la seva fama de ciutat riallera del Mediterrani, al seu esperit gentil i ciutadà. Els barcelonins comencen ja a sentir-se víctimes d'un conjur inexplicable, i ja comença a remarcar-se com la majoria dels homes que condueixen aquests tristos moviments són forasters i no tenen cap mena d'afecte a la bella ciutat comtal. Hi haurà quelcom de veritat en això? ¿Seran aquests moviments fruit de campanyes organitzades per enfonsar Barcelona?

Es cert que en els darrers temps altres ciutats espanyoles han tingut la dissort de sofrir aquest flagell: Sevilla, Saragossa, etc. Però noti's bé que allò que en aquelles ciutats és cosa eventual i fugissera, a Barcelona comença a esdevenir periòdic, crònic, amb una periodicitat alarmant, veritablement greu. Per tres i no res es declara una vaga que afecta a milers d'obers, sense que consti enlloc el seu desig ni la seva voluntat respecte la vaga. I quan els motius o excuses dels professionals són esgotats, llavors es recorre a un motiu d'ordre polític i es comença, no una altra vaga ordinària, sinó una vaga general.

Si en el fons de tot aquest estúpid moviment no hi ha el desig d'anorrear Barcelona, no sabem veure quina cosa pot haver-hi. Mentrestant, és evident que els elements directors d'aquests moviments inversemblants no són pas barcelonins ni tan sols catalans en la seva gran majoria. Si fossin fills de la ciutat de la Mercè, o almenys fills de Catalunya, restarien corpresos de veure l'obra destructora que fan amb la seva tasca inqualificable.

Hom es prepara per a passar una trista hibernada. Amb les fàbriques plenes de gèneres manufacturats; amb els magatzems plens de mercaderies que ningú no demana; amb milers d'obers parats per manca de feina; amb unes collites més pobres que mai, efecte de la secada, cadascú veu la perspectiva de l'hivern amb una negror ben raonada. Llavors, ¿quin consol han de portar a les llars humils aquests moviments que fan perdre jornals, que empobreixen tothom, que fan deixar molts mercats per a indústries d'altres ciutats i d'altres terres, que porten a cap una obra funesta els primers resultats de la qual els han de tocar, com sempre, els més necessitats?

El Govern de la República, mentrestant, es dedica a discutir en les Corts la necessitat d'expulsar les Ordes religioses. I s'anuncia per a molt aviat una legislació regulant el dret sindical. Però ara ens cal demanar: ¿Què en treurem d'una legislació semblant si, com ara la legislació paritària, el mateix Decret del Ministeri del Treball de 29 de maig, no ha d'acomplir-se? Tenim encara una llei de vagues que ningú no ha derogat. I amb tot i resultar la majoria de les vagues il·legals, ningú no es recorda d'aquella llei, les autoritats no tanquen els centres sindicals que la infringeixen, i tracten de tu a tu amb les juntes d'aquelles societats i amb els comitès de vaga constantment infractors de la llei. ¿Quina perspectiva pot oferir-nos, doncs, una nova legislació?

No són lleis ço que manca, sinó el seu estricte compliment. Mentre els interessos de Barcelona no mereixin un major respecte a tots i mentre els elements vagues i forasters puguin portar al seu darrera, i per la violència, la nostra població obrera, seran inútils totes les lleis, inútils tots els aparells legislatius que vulguin oposar-se a la desfeta d'ara.

Per damunt de totes les coses, cal amar la justícia i traduir aquesta en fórmules legislatives, sí; però no oblidem mai que sense amor a la ciutat, sense esperit de treball, sense el ferm propòsit de compadir-se d'una ciutat màrtir, són inútils totes les fórmules jurídiques i tot l'utilatge legislatiu.

La mort del pistoler

PER R. RUCABADO

En un dels primers episodis d'agressió a la força pública ocorreguts durant aquesta vaga general, un pistoler que havia engegat contra els agents de l'autoritat la seva arma, rebé dels agredits una descàrrega que el deixà estès i clivellat de bales. Fou recollit i dut al dispensari, i de part de testimonis autèntics he sabut interessants detalls de la seva fi. Li foren ocupades una o dues pistoles i nombrosos carregadors i municions. Era un individu de bastant tremp físic, i foradat i dessagnant-se anava cridant: "Assassins! M'han assassinat!" Es referia als guàrdies que l'havien ferit en ús del dret de defensa doblement legítim, en ús del deure de repressió legal, base de la societat humana organitzada. En sentir-lo continuar motejant d'assassins els custodis de l'ordre públic, els mateixos practicants que l'assistien li ensenyaren les pistoles i les municions que li havien trobat al damunt, i li digueren: "I doncs, això per a què servia?"... Se li accentuaven els símptomes de l'agonia, i un sacerdot se li atansà per confessar-lo i donar-li l'absolució. Se'l tragué del davant, dient-li en frase textual: "Retiri's. No necessito els seus serveis. No sóc de les seves idees. Vaig sortir de la Naturalesa, i ara torno a la Naturalesa." I com un abisme crida un altre abisme, la tenebra eterna xuclà la tenebra d'aquell cor humà, el nom del qual devia trobar-se entre els morts pels trets del dijous 3 de setembre.

L'endemà divendres, durant els fets del carrer de la Princesa, corrien els pistolers fugint i tirant trets contra la força pública després d'haver aixecat barricades i fet destroça gran de tubs i cables telefònics. N'hi havien de ben joves, d'aquells malfactors. Un veí, que tancava la porta del seu establiment, no pogué menys d'increpar uns xicots que, com els seus companys més grans, empunyaven la *star* homicida: "Insensats! Per què ho feu això! No veieu que us mataran?", i li feren de resposta: "*Hem nascut per a això, per a que ens matin amb la pistola als dits.*"

Paorosa negror, passió desesperada de nihilisme! Quina ceguera triplement folla obtura l'ànima i la ment d'aquests desgraciats, als quals hom ha destroçat per dins tot bri d'humanitat, per a conduir-los a l'avenc sense fons, girant en el vertigen del mal, submergits en la nit i la boira, tal com deia aquell trist i eloqüent poeta nostre, gran sembrador de tenebra ell mateix:

*Amb la tenebra al fons de les entranyes,
amb la tenebra al fons del pensament.*

La part primera de la confessió d'aquell insensat equivalia a la professió de fe anarquista. L'anarquista s'excita a si mateix anomenant sempre i considerant sempre assassí el poder públic i tots els seus representants, ministres i defensors, des dels governants fins als militars, soldats, gendarmes i altres agents. El cervell anarquista és una inversió del dret, i tota la literatura de què s'alimenta i viu consisteix a girar del revés el dret i la moral. El pistoler, que duu l'arma amagada, que tira i fuig, de covard, que agredeix els obrers, que mata els pobres treballadors que no són del seu sindicat, és irresponsable i sempre

innocent; de la seva acció criminal no n'és responsable ell sinó la víctima, i en tot cas, el seu acte queda fos com a voluntat personal; no agreeix ell, sinó el poble, o el sindicat. En canvi, l'agent de l'autoritat, que pel vestit ostenta públicament la funció coactiva que li està encomanada per fonament de justícia social, és sempre, i per necessitat segons la doctrina anarquista, un assassí, sempre i necessàriament culpable. El pistoler té plenament dret d'agressió. L'autoritat no té dret de repellar-la, perquè no hi ha llei, ni lleis, i no havent-hi llei, ningú no pot, segons la mentalitat anarquista, executar-la ni defensar-la. L'anarquista, cada anarquista, s'erigeix en autoritat ell mateix. Però l'anarquista que rebutja, detesta i agredeix tota autoritat temporal i visible, es dreça i erigeix en una autoritat de categoria més elevada que la civil, militar i eclesiàstica. Se li ha dit i repetit que és déu i que té dret a ésser déu. "*Cada uno debe llegar a ser su dios y su todo*" (1). Ple i convençut d'aquest dret al domini universal, actua com a amo de l'univers; per ell no hi ha lleis ni respecte ni poder que li faci ombra, pren o perdona les vides humanes com si fos, en efecte, senyor d'elles. Horrible sarcasme. Si l'individu és déu, cada individu és amo de les vides dels *altres déus*. Però ve un moment que una bala, sigui de qui sigui, autoritària, feixista, socialista, comunista, o d'un *altre déu*, posa un final irrisori i brutal a aquella divinitat inflada i efímera, arrabassant-li bruscament l'atribut essencial dels déus: la immortalitat.

I així el teniu damunt el zinc de l'hospital o el dispensari, el *déu anarquista*, abocat al final de la seva carrera. Un *déu finit*, un *déu que torna a la naturalesa*, deessa, doncs, més poderosa que ell. Que torna al món físic, al regne insensible, inanimat, que va a l'anihilació, a l'extinció, a la liquidació total del seu ésser. A *no ésser més*. Oh, pistoler en agonía! I per això, pel *No-Res*, has mort, i pel *No-Res* has matat? Val la pena de morir per la Naturalesa? Per la Naturalesa valia la pena de matar? Valia la pena de dur a la butxaca instruments de mort? Els practicants de cirurgia que assistien el mortalment ferit, el capellà que volia encara salvar-lo, podien demanar-li: "I doncs, les municions i les pistoles, te les havia donat també la Naturalesa?"

Si, repensant-te i recollint les teves idees fixes, dius que has matat i que has mort per la justícia o per la humanitat, o per dignitat proletària, on són ara, oh pistoler en agonía, aquesta justícia, aquesta humanitat, aquest proletariat pel qual has vessat tanta de sang d'*altre* (tanta de sang proletària!) i *finalment* la sang teva? On són, ara, en aquest moment suprem, la Justícia, la Humanitat, el Proletariat, aquestes divinitats que tu invocaves? No diguis tampoc: "Me'n vaig a la Justícia", perquè la justícia d'ultratomba és Déu, ni: "Me'n vaig a la Humanitat", perquè surts d'ella. Només pots dir, només saps dir: "Me'n torno a la Naturalesa." A la Naturalesa dels morts. Al cementiri, al nínxol o al fossar, als cucs i a la corrupció i la desfeta, i creus tornar al Zero definitiu del teu ésser. Per quina justícia, doncs, has lluitat, oh pistoler, si aquesta justícia havia de morir amb tu? Per què has viscut, per què has mort, per

què has matat? Pel NO-RES. Horrible vida, mort horrible, i per després de la mort, horrible misteri.

Si la justícia la personificaves tu amb la teva pistola, i els assassins i malfactors eren els guàrdies de la força pública, vet aquí al costat teu, sobre una altra taula de dissecció i autòpsia, el guàrdia mort també i foradat de bales, per les teves o per les dels teus companys i co-pistolers. Posem que aquest pobre funcionari encarnés la injustícia, el terror, la tirania, la inhumanitat i el despotisme bàrbar. Posem que ets tu la justícia i que la injustícia és ell. Una mateixa mort us ajunta. Ell també se n'anirà a la naturalesa, i s'extingirà i desfarà en el Zero? Un mateix No-Res nivellarà el desembarc final de la vida del *just* que eres tu, i de l'*injust* que era el governant? Per una justícia mortal que el mateix arrasa i liquida la víctima i el botxí, l'innocent i el dèspota, valia la pena del teu sagnant sacrifici?

Val la pena de l'horrorós sacrifici, oh aprenent, oh minyó pistoler, de morir i matar sense solta i per res, pel Zero final de la vida? Sacrifici gratuït, homicidi gratuït, criminal en tanta pitjor mesura com més un hom rebaixa el preu de la vida.

Oh paorós final! Es clouen els ulls, i el *màrtir de la impietat* coneixerà la inutilitat espaventosa de la seva mort, la *No-Causa* del seu sacrifici. I es complirà en ell la sentència de l'Escriptura:

I es trobà sense res, amb les mans buides (2).

El pistoler ha mort, i la natura espera la seva part de natura. Però *quelcom per damunt de la natura* espera el *quelcom per damunt de la natura* que féu concebre, maquinar i enegar la pistola. El pistoler ha mort. També moriren, abans que ell, les seves víctimes: obrers no sindicats; esquiroles, que eren també homes *fills de la Naturalesa*; agents d'autoritat, homes igualment; personal dels bancs i botigues atracades, víctimes de la pistola. Esperen al pistoler, *els fruits de la pistola!*

Però ningú no hi neix de pistoler. Abans d'aprendre'n, algú ha posat a un innocent la pistola a les mans, i algú li ha posat primer, encara, la pistola al cervell. Aquest home estès i mort en tristíssima mort de gasetilla, abans del seu contacte carnal amb la pistola i del contacte mental amb l'esperit de la pistola, era innocent de pistola, era un innocent de l'escàndol, un minyó blanc; simplement un pobre. Un pobre, un innocent de l'Evangeli.

I ara, un pobre, a l'abisme; un pobre, perdut; un pobre, a l'infern. Un pobre ha estat arrabassat a Déu, un pobre ha estat arrabassat a Crist! Ai terror, ai temença de la justícia divina. Ai del caigut, però ai també de qui l'ha ajudat a caure.

Ai dels caiguts en el fum i en la tenebra. Però ai dels qui escampen el fum i estenen les tenebres. Ai del pistoler. Ai també del venedor i el fabricant de pistoles. Ai de tots! Si el pobre va a l'infern, no esperi anar al cel el ric. Si l'ignorant va a l'infern, no esperi anar al cel el savi. Si l'obrer va a l'infern, no esperi anar al cel el patró. Si el lector va a l'infern, no esperi anar al cel l'escriptor. Si el proletari va a l'infern, no esperi anar al cel el capitalista.

Ai de l'ovella perduda. Ai dels llops que l'han presa. Ai dels pastors que se l'han deixada prendre.

(1) *Solidaridad Obrera* de 17 abril 1923. Es la doctrina de l'*Homo sibi deus*, de Pi i Margall, desenrotllada per Anselm Lorenzo i propagada per la *Soli*. Veure els meus articles d'octubre, novembre i desembre de 1930.

(2) Salm LXXV, 6.

Tres castells encantats

Es tracta del castell de Montjuïc, del castell de Lleida i del castell de Bellver, de Palma de Mallorca.

El primer i el tercer ja estan a punt de traspàs a les seves respectives ciutats. Ja n'és hora!

El castell de Lleida, moralment, també està en camí d'ésser cedit a la capital del Segre, però la moruna idiosincràcia dels lleidatans és causa que es vagi retardant la cessió.

Cap d'Espanya amb més títols que el castell de Lleida per a ésser traspassat als lleidatans. Cap fortaleza com la que constitueix dit Castell, guardià in-noble d'una joia religiosa, artística i històrica, d'incomparable valor, — per a ésser enderrocada, lliurant així a Lleida la seva filla predilecta, l'admirada i envejada de totes les nacions, la festejada i cantada per En Roca i Florejachs, per En Placian de Porta, per En Morera i Galícia, per En Gayà i Thomàs, pel Canonge Gayà, per En Bergos Dejuan, per tots quants ingenis pairals s'emmirallaren en les abans clares aigües del Segre (avui convertit en *pujibunda* claveguera per incompreensible deixadesa dels seus fills, que es deixaren prendre el riu). Hom parla de la Catedral Vella de Lleida, meravella de pedra, cri-lairada "pel camí de l'infinít", sobre les fronteres d'Aragó-Catalunya, com si fites la unió dels dos pobles i segellés la crònica immortal de les glòries comunes.

I no és pas que no se n'hagi parlat d'aquesta al-beració de l'augusta Catedral, ni tampoc que faltes-sin a Lleida homes poderosos per a portar-la a cap encertadament.

Set anys ha tingut ella un fill seu Ministre d'una Dictadura, per a més facilitats. Ara mateix és per molts títols fill seu, adoptiu i predilecte, el president de Catalunya.

A què espera Lleida per a rescatar la formosíssima i interessantíssima captiva del seu ominós castell? Si visquessin alguns dels homes que abans hem ci-tat, ja Lleida hauria celebrat el retorn, als seus bra-ços de mare, de la dolça filla, gairebé enterrada en vida al cim de l'espadat turó, i lligada i relligada de muralles i reductes, com si es tractés d'una mala cosa! Verament, es necessita que els lleidatans no tinguin sang a les venes per a contemplar aquest secular i oprobios espectacle, cabalment en l'hora que són cedits a Barcelona i a Palma uns castells amb molt menys títols que els que té Lleida per a fer-se seu el *Castillo Principal*, és a dir: la presó i la toni-ba de la Catedral Vella lleidatana.

I ara un prec al tantes voltes llorejat poeta flo-ralista, alcalde de Lleida: Faci'ns l'almoïna de fer per la captiva de l'odiat castell, ço que fa per a ser-vir les fòbies inconscients dels paers que tan dig-nament presideix com a paer en cap.

Un antic lleidatà.

Cal cristianitzar el poble. Si els elements extremistes portessin a dintre la llum del cristianisme, es sentirien germans de tots els homes. Si van contra la societat, és per-què no existeix cap lligam entre ells i altres homes.

Els enemics de la República

PER J. BLANC I BOÉS

Davant l'agressió sectària contra el fonament cabdal de la nostra vida nacional i colectiva, contra el sentiment més sublim, el panteix humaníssim que emplena de vibració la nostra gloriosa història, que pren carn i realitat en els nostres sants, els nostres artistes i poetes, que amara de llum les entranyes de la nació a través de tots els temps; aspiració suprema, altíssima, inigualable de pau, d'amor, de bellesa; garantia inexpugnable de la justícia i de la llibertat, cima cabdal de l'art, de l'intel·lecte i del cor; en un mot, davant l'atac cínic i brutal contra allò que en nosaltres ho és tot: la Religió catòlica, la Religió d'un Lull, d'un Jaume el Conqueridor, d'un Penyafort, d'un Pere Nolasc i tants d'altres; i en els nostres temps, d'un Balmes, d'un Verdager, d'un Maragall, d'un Prat de la Riba, d'un Torres i Bages, expressió màximament genuïna de les més pures essències collectives; davant l'embranchida anticristiana, la resposta del nostre poble conscient i viu, que per damunt de les accidentalitats del moment, copsa les valors eternes de la raça, que a desgrat de tot i de tothom han de sortir en definitiva vencedores; la resposta d'aquest poble ha estat com havia d'ésser: clamorosa, unànime, decidida, valenta: reivindicació enèrgica, implacable, de la voluntat nacional enfront de la malícia dels uns i de l'estultícia dels altres.

I aquest moviment d'afirmació catòlica s'ha desvetllat, simultàniament, als altres pobles d'Espanya amb tanta o més força i virior. La primacia indiscutible d'aquesta croada alliberadora, correspon al nobilíssim poble basco-navarrès, pel seu valor indomtable, pel seu amor a la llibertat, el seu sentit de continuïtat històrica, la seva rotunda professió de fe religiosa en totes les manifestacions de la seva vida pública: en les eleccions, en els municipis, en el Parlament, en la seva actuació ciutadana, en la seva premsa nodrida i lluitadora... tan injustament suspesa pel Ministre de la Governació. El poble basc ha aixecat ja mantes vegades la seva veu en les Corts, en defensa de la llibertat, per boca de Beunza, de Leizaola, del seu O'Connell, Josep A. d'Aguirre... Per això el País Basc atreu doblement les nostres simpaties: com a campió d'un ideal de llibertat nacional i de llibertat religiosa.

També les terres de Castella, arborades d'espiritualitat cristiana, servadores fidels d'una tradició catolicíssima, calze daurat on es conté el nèctar dolcíssim de pretèrites grandeses, terra, alhora, de puixances insospitades i d'esdevenidors esplèndids; la catedralícia Burgos, brodadura gòtica; l'evocadora Avila, pàtria de la insigne Teresa de Jesús; la docta Salamanca, Palència i tantes altres regions — vencedores de la coacció oficial — han enviat a les Corts representants del pensament catòlic, entre els quals s'han destacat ja, amb relleu indiscutible, el canonge senyor Garcia Gallego i el catedràtic senyor Josep M.ª Gil Robles.

D'Aragó, de Galícia i de les altres regions, han

eixit també homes que uneixen al seu prestigi personal l'ardidesa de les seves conviccions.

I al sol anunci d'un projecte de Constitució anti-religiós, hem vist a tota Espanya una floració magnífica d'Associacions de defensa dels religiosos, d'actes públics, de documentades protestes, d'eloqüents treballs estadístics, i un veritable plebiscit de signatures que en nombre aclaparador han arribat a Madrid de tots els indrets; veiem la terra hispànica encesa en un formidable moviment espiritual en pro de la Justícia i de la Llibertat amenaçades.

Aquest moviment tan entusiasta, tan colpidor, tan espontani, que arrabassant els límits del País troba ressò enllà de les fronteres, ha d'alarmar els homes que maquinen constantment iniquitats contra la pàtria, i davant la companya catòlica, noble, oberta, legítima, a plena llum, ells han emprès una campanya delictiva, antiliberal, inhumana, de difamació, d'insult i d'oprobri que no té altre resultat que posar de manifest la barbàrie autèntica dels que la menen.

Però veient que els procediments infamatoris no serveixen per a la majoria del país, que rebutja aquestes armes innobles, han propagat també, amb tortuosa habilitat, equívocs lamentables encaminats a fer creure que els defensors de la religió es mouen per dalers d'indole política, com la defensa del règim caigut i la propugnació d'una restauració monàrquica per mitjans subrepticis.

Aquesta imputació d'enemics de la República que hom fa als més ardits defensors de la llibertat religiosa, per a desprestigiari-los davant del poble, és una de les més irritants injustícies, una de les més paleses falsedats que s'esgrimeixen en aquesta campanya antireligiosa. El més deplorable, però, és que en aquests tòpics vulgaríssims i evidentíssimament falsos, caiguin, en ple Parlament, per vanitat pueril d'afalagar la majoria de la Cambra, homes que es confessen catòlics. Es certament vergonyós que en una nació civilitzada, després de calumniar-se vilment Prelats virtuosíssims, amb motiu de la seva expulsió del territori espanyol, privats de tot mitjà de defensa i vindicació, s'afegeixin les vexacions més oprobioses per als exiliats i per damunt d'això es difami els seus defensors. No, ni els basco-navarresos, ni els agraris, ni altres sectors catòlics de la Cambra, són enemics de la República, sinó els seus col·laboradors més lleials i fidels, que, per deure de consciència cristiana els uns, per plena convicció els altres, acaten noblement el règim polític que lliurement s'ha donat el poble i volen enfortir-lo i consolidar-lo mitjançant la pacificació espiritual dels ciutadans, tan greument pertorbada pels veritables enemics de la República, que són els qui, amb oblit dels més elementals deures de lleialtat, orbats pel sectarisme fanàtic que els domina, no capeixen el greu perill en què posen les Institucions que diuen servir, volent desnaturalitzar palesament el caràcter i la significació del moviment revolucionari que enderroca la Monarquia, moviment que — lluny d'és-

ser antireligiós — fou capitanejat per un catòlic i secundat per moltíssims d'altres, i àdhuc s'atreixen sarcàsticament a afirmar que això ho fan empesos per l'imperatiu esquerrista de l'aspiració popular!

No: les aspiracions populars, mixtificades per aquests que se'n diuen representants, no són pas de persecució, sinó de llibertat. El poble vol una República democràtica, veritablement nacional, fonament estimada i sentida per tots els ciutadans; una República liberal i europea, no una República abel·lidora d'inconfessables fòbies completament *démodes*, atemptatòries a la dignitat humana, solemnement excloses dels Codis polítics de tots els pobles cultes i condemnades pels Tractats internacionals — expressió del més alt sentit jurídic de la civilització moderna.

No es tractava de substituir un règim de tirania per un règim de plenitud jurídica que ens compensés de les pasades Dictadures? No es tractava d'avançar en la ruta de la perfecció espiritual del poble que, capacitat per a funcions sobiranes, entrés a regir plenament, amb serenitat i justícia, els destins de la nació? Per què, doncs, ara es vol desnaturalitzar aquell moviment fent-lo derivar per vies sectàries? Per què, lluny d'eleva la cultura del poble — baluard fermíssim de les llibertats col·lectives — se'l degrada amb una literatura repugnant, se li atreu les passions desbridades, se'l mena conscientment a l'error, se'l provoca contra víctimes indefenses, es perverteix el seu seny tradicional, tan curosament servat, amb exemples d'il·legalitats reiterades, que l'inciten a exercir un poder despòtic i demagògic, s'explota la ignorància dels humils per satisfer les venjances dels poderosos i se'l posa en una incommensurable distància de les grans democràcies mundials amarares del més pregon i inviolable respecte a la llibertat humana i a la pròpia dignitat civil, i capacitades per al regiment de la cosa pública, emancipades de tuteles oprobioses?

Es innegable que la República havia d'introduir pregoneres modificacions en la vida nacional; altrament, un canvi merament de forma no hauria satisfet ningú: una República vàcua de contingut social no valia la pena de molestar-se d'implantar-la. Però hom confiava que l'exemple de tots els pobles del món pesaria damunt els nostres dirigents; que es convencerien que la República no vol dir opressió, ni persecució, sinó precisament tot el contrari. Aquest mateix sentit de ponderació semblà imprimir-lo el Comitè revolucionari en elegir per President el cap de la Dreta Republicana, senyor Alcalà Zamora. Haurem de creure que es tractava d'un vulgar *camouflage*?

I concretament, respecte a la Religió és impossible de desconèixer que la República va prometre tot el revés del que ara es proposa en el projecte constitucional. No solament en el Pacte de Sant Sebastià figuren catòlics (un d'ells català, per cert) que de cap manera haurien pogut avenir-se a la possibilitat d'una persecució religiosa; sinó que el senyor Alcalà Zamora pregonava continuament les seves creences, la qual cosa no podia ésser interpretada sinó com una fermança de respecte (1). Adhuc en el moviment de Jaca, precursor eficaç de la República, hi prengué part un militant, el capità Garcia Hernández, que rebé fervorosament els Sants Sagraments poc abans d'ésser afusellat. I el propi Ministre de Justícia, se-

nyor De los Ríos, en una de les primeres declaracions fetes després del cop revolucionari, digué que el problema religiós es resoldria "cordialment" i "amb una noble comprensió".

Davant de tot això, davant del lleial acatament que feren els Prelats al nou règim, ¿qui podia esperar la manca d'energia del Govern davant els fets vandàlics de l'11 de maig, qui podia creure que en el projecte de Constitució — abandonades les formes de lleial convivència entre l'Església i el Poder civil que imperen avui en els Estats més avançats, — es preconitzessin (i precisament per un partit com el socialista, algunes destacades personalitats del qual havien col·laborat activament amb la Dictadura), mesures clarament persecutòries contra la Religió, a pre- text de què era el sopisficat de la República instaurada?

Es evident, doncs, que els veritables enemics de la República no són pas els qui cerquen de llevar-li tot caient sectari, per a fer-la esdevenir temple civil d'intima i cordial col·laboració entre tots els ciutadans, sinó aquells altres que, creient-se servir-la, introdueixen fondíssimes divisions entre els seus súbdits, amb preceptes greument contraris a la pacificació dels esperits i a la Llibertat humana, que és el seu fonament essencialíssim.

(1) A Catalunya comptem, també, amb republicans insignes i alhora fervents catòlics: Bofill i Mates, Anguera de Sojo, Carrasco i Formiguera, Serra Hunter i tants d'altres.

Acció popular

No ha minvat la recepció diària a "Acció Popular" de gran nombre d'inscripcions de soci de totes les localitats de Catalunya, i segueixen adherint-se noves entitats catòliques. A continuació anotem les rebudes últimament: "Centre Social de Santa Madrona", "Congregació Mariana" de Berga, "Venerable Orde Tercera de Sant Francesc d'Assís" de Badalona, "Associació de Portants de Tàlem de la Parròquia de Sant Josep (Santa Mònica)", "Ateneu de Sant Lluís Gonzaga" de Sant Andreu, "Centre d'Acció Social Catòlica" i "Lliga d'Exercitants" de Berga, "Societat La Perla del Llobregat", "Lliga Parroquial d'Exercitants" i "Congregació Mariana" de Gironella.

De més a més, durant el darrer mes d'agost s'han rebut inscripcions de socis de les següents localitats: Cervera, Santa Coloma de Farnès, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Boi de Lluçanès, Roda d'Isàbena, Esdolomada, Puebla de Roda, Cornudella, Aranjós, Colònia Vidal, Montesquiu, Torre d'Oristà, Santa Creu de Jutglar, Olost, Sant Julià de Sasorba, Alboquers, Calaf, Arenys de Munt, Parlabà, Vilafranca del Penedès, Maranges, Selva del Camp, Castellans, Oristà, Santa Cecília de Voltregà, Sant Martí de Sobremunt, Alp, Colldetenes, Cladells, Capsec i Massarac.

Els preparatius per a la Primera Assemblea General d'"Acció Popular" es despleguen amb gran activitat. Esperem poder donar el Programa en un dels números vinents.

Per a tota mena d'Informacions: Portaferriassa, 13 bis, pral.

Comentaris

Les pròximes eleccions

Preocupen moltíssim als bons catalans les eleccions que han de portar al Palau de la Generalitat de Catalunya la genuïna representació del nostre poble, la qual ha de donar-li lleis, normes, llums i orientacions, mitjans i camins per a constituir-se Catalunya en Estat lliure i nació ben estructurada per a emprendre la nova etapa de la seva existència, salvar-se com a poble i salvar en quant sia possible el seu poble germà: Espanya, amb el qual ha de formar la gran família hispana.

Ara bé; tal com estan avui dia els poblets, viles i ciutats de Catalunya, les properes eleccions seran pitjors que les passades. Les velles conxorxes caciquistes, que es passaren, gairebé íntegres, als municipis de la Dictadura, íntegres s'han passat als Ajuntaments de la República. Són elles les que manegen les cireres en la política en totes les poblacions, i fan i desfan taules electorals, i mantenen ben servides les partides de la porra que disposen del dret electoral amb plenitud de domini. I una de dues: o els bons catalans han de tenir ben garantit l'exercici del dret de ciutadania podent votar lliurement, sense perills ni destorbs; o han d'abandonar el camp electoral als seus enemics per a no servir-los de comparsa ni donar caràcter de legalitat al més vil i més odiós dels despotismes.

Equivocació funesta

Per mal esperit reformista, per fòbia religiosa, i per Déu sap quines altres raons, més o menys tècniques, el Govern nomenà Directora de Presons una pobra senyora tarada de sectarisme en amples proporcions.

Els seus primers passos ja foren fatals en un ram tan delicat com el de presons. Expulsà les monges dels establiments penitenciaris, suprimí els capellans de les presons, posà tot el seu vastíssim negociat sota la fèrula del laïcisme més cru, i començà a passejar-se pels seus "neutralitzats" dominis com una reina pels seus estats.

¡Que car ha pagat el Govern aquesta funesta equivocació!

En totes les cases que governa la senyoreta Directora de Presons regna un gran desori, i els conflictes estan a l'ordre del dia i de la nit, diàriament, havent culminat en els que, recentment, han tingut lloc en les Presons "Modelo" de Madrid i Barcelona, l'últim dels quals han provocat la vaga general en la nostra infortunada urbs.

Que es desi la Directora de les Presons, si no és que el Govern creu millor de formar-li expedient... per a donar-li la Gran Creu d'A. XII.

Un "jabali" de les Constituents

Respon al nom d'Alonso i passa per un dels més reconsagrats anticlericals, allí on tant abunden. L'altre dia aquest "jabali" va proposar que es tallés el

cap a alguns Bisbes. La proposta féu riure o féu plorar, segons l'estat d'ànim dels altres "jabalis" de la Cambra... L'Alonso, però, si massa l'apreten, excusarà la seva "jabalinada" amb l'exemple del Govern, que tracta als més venerables i excelsos Mitrats poc menys que com els Alonsos de la majoria.

Les tristeses del ministre d'I. P.

El senyor Domingo està trist. Està trist perquè el pròxim hivern es presenta de molt mala cara. "Mal primer any per a la República", ha exclamat l'esmentat ministre. Els seus prejudicis no li deixen veure clar quin és el principal enemic de la República, i tan a prop que el té! És l'actuació del Govern en alguns aspectes.

L'acumulació de càrrecs

No és el mateix l'acumulació de càrrecs que l'acumulació de sous. Cal tenir-ho ben present. Ni és igual cobrar per causa del sou, que cobrar en concepte de despeses de representació, per exemple; encara que tot sigui cobrar i tot rafi de la mateixa font i vagi a parar a la mateixa butxaca.

Els qui censuren els homes llestos de la segona República que embutxaquen tranquil·lament per diferents conceptes sumes enormes, no recorden els abusos del passat règim en el qual hi havia homes, com López Domínguez, que fruïa de deu classes de consignacions, a cobrar cada mes. Aquest abús era, aleshores, cosa corrent. Un anglès preguntava l'altre dia a un col·lega com és possible que una sola persona desempenyés al mateix temps els càrrecs de catedràtic, d'ambaixador i de diputat a Cortes, en diferents ciutats. Aquest anglès deu ésser un cavernícola autèntic. Ignora, segurament, que ara la ciència ja ha descobert la multiplicació de la pròpia personalitat i de la seva plasmació en diversos llocs alhora. Aquest pobre anglès no sap que ara les ciències avancen molt.

Un altre que no és anglès, diu que no comprèn com, havent-hi infinitat de persones sense col·locació i tants d'obriers en atur forçós, hi hagi persones que acumulin càrrecs i així mengin per quatre.

També n'hi ha que s'estranyen que no vagui cap intel·lectual dels que ens menaren a les actuals delícies de Capua. Una cosa és ésser intel·lectual, i altra cosa ésser obrer!

La vaga general

Barcelona acaba de sofrir una altra vaga general, d'aquelles que formen època. S'atribueix aquest gran crim social a diverses causes. Sigui qui vulgui l'autor i director de la vaga, demostra moltes qualitats d'organitzador. No serà un Lenin, això no, perquè si ho fos, a hores d'ara la Rússia del Sur fóra una horrible realitat a Catalunya, i prompte a tot Espanya; però pot arribar a ésser-ho.

El governador de Barcelona ha estat enèrgic i prudent i en pocs dies ha dominat la vaga.

Nosaltres som la selecció

PER LLUÍS G. FABREGA I AMAT

Quan hom mira al seu entorn, i pel balcó del progrés i cultura humans esguarda el bullir incessant dels homes i de les organitzacions, es considera satisfet de pertànyer a una Comunió, com la catòlica, que pot anar catalogant les més rellevants figures de tots els temps i de tots els llocs.

El Protestantisme marxa resoltament al Paganisme, i la confusió més caòtica impera en les seves rengleres, i les sectes anglicana i episcopal són les que demostren més al viu aquesta confusió, i les que ofereixen més exemples de conversions. D'ençà que el Parlament de Londres refusà el llibre de l'Oració Comú, abandonen llurs sectes per a retornar al lloc d'on sortiren llurs avantpassats.

Fixeu-vos, ara, en les conversions de categoria al Catolicisme:

A Roma es prepara, per al sacerdoci, el doctor Solden Delany, rector que fou de l'església episcopal de Santa Maria Verge, de New York; han seguit l'illustre convers el Dr. Whittaker, de la Universitat d'Edimburg; Dr. Flower, de la Universitat de Xicago; Dr. Vernon Dean, graduat de la Universitat de Leeds; Lord Tiverton, fill del comte de Halsborg Whippen, ex-pastor universalita de Middletown i actualment estudiant en el Seminari de New York; Dr. Holsapple, graduat de la Universitat de Yale i ministre episcopal, convertit a Assís; Dr. Vernon Johnson, de la Universitat d'Oxford, avui en el col·legi Beda de Roma; Dr. Floyd Andrewes, descendent d'un bisbe protestant anglès, ministre anglicà, havent-se convertit la seva esposa el juny de l'any passat; Dr. Norbury, cèlebre cirurgià anglès, batejat una setmana abans de la seva mort a Ruthin Castle; Hammond Fearon, un dels directors del moviment catòlic dintre l'església anglicana; Dr. Dominic Carter, missioner anglicà a Costa d'Or, membre d'una congregació religiosa protestant, batejat en la Catedral de Westminster; el seu company de missió, Dr. Peter Harris, que ara es troba en el col·legi de Beda, de Roma; Dr. Taylor White, de Bristol; vescomte de Uffington, hereu del comte de Graven, estudiant en el col·legi dels benedictins de Dowside; Lady Pendita Asquith, filla menor del desaparegut Raymond Asquith, néta de Lord Oxford, i ja abans que ella s'havien convertit la seva mare, el seu germà i la seva germana; Dr. Adolf Peterson, degà de la facultat de teologia protestant de la Universitat de Bonn, graduat a les Universitats de Strasburg, Berlín, Goettingen i Basilea.

Davant d'un quadro tan afalagador, no és estrany d'haver de contemplar, d'altra banda, com les masses incultes i imbècils senten odi a la saviesa, a la ciència, a l'ordre, a la moral, a l'organització, a l'estudi, a l'art, als tresors artístics acumulats en els edificis on es predica amor i saviesa, on es reparteix pa i cultura.

El món està ple de necessitats. Els homes de totes les nacions es debaten per la trista situació que sofreixen tots els sectors socials. Doncs bé, en lloc d'estudiar els problemes econòmics, en lloc de tractar d'unir les opinions per a anar a una acció conjunta,

en lloc de procurar la millor manera d'obtenir pa, treball i tranquil·litat, els governants que creuen que tothom ha d'acceptar les seves tiranies, s'entretenen a dictar lleis i disposicions que no procuren ni el pa ni el treball, però, sí, enfonsen més la divisió d'uns i altres portant-nos a una lluita fratricida, sagnant, inspirada per odís i falsies, portant a cap una destrucció, retrocedint als temps de les cavernes.

No n'hi ha prou amb cridar Visca la llibertat! Cal deixar-la exercir a tots. Per això els qui creuen que una forma de govern és feta per a ús propi i exclusiu, s'equivoquen, i aquelles formes que ens prediquen de llibertat, progrés, tolerància, respecte i justícia, no són sinó paraules buides en llurs boques, perquè els fets ens demostren que són sectaris, que no tenen present que la forma de govern ha d'ésser per a tots els ciutadans, i que la justícia no es practica cremant els recintes dels qui senten de diferent manera, ni maltractant les persones d'altres confessions.

Per això nosaltres, al craquisme o vulgaritat dels homes descamisats, que creuen en llur redempció, destruint, odiant, occint i maltractant, preferirem sempre, milers de vegades, la postura d'elegància infinita dels homes que han cremat llurs pupil·les en els seus laboratoris d'estudi, arribant a capir l'única saviesa, l'única fraternitat, que és, creure i confessar la llei de Crist, que ens fa a tots germans, sense distincions, i ens fa llàstima de contemplar els homes que es mouen amb afany de governar, i més que de governar, de *medrar*, atiant l'odi de les masses incultes, predicant-los un paradís utòpic, amanint la salsa de la predicació amb lleis de secularització, de separació de l'Església de l'Estat, del divorci, de la prohibició de l'ensenyança religiosa i d'altres qüestions revellides, gastades, passades de moda, que solament poden entusiasmar les masses incultes i desgraciades i als *mencurs* d'ofici que viuen a costelles d'aquestes masses estúpides que s'acontenten d'agafar una teia criminal, encara que en la seva llar no tinguin una brasa de carbó per a poder escalfar l'aliment dels seus.

Els cristians, morint devorats per les feres del circ, i perseguits pels que sempre ens prediquen llibertat, conserven l'elegància de la veritat i la justícia.

Indubtablement, els catòlics som la selecció del món.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de
JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

L'actuació dels extremistes

PER J. CIVERA I SORMANI

Els catalans som avesats a presenciar actes de violència i de rebeldia. Els elements extremistes haurien d'adonar-se que els serà molt difícil de consolidar les organitzacions obreres, si actuen al marge de la llei. La societat té el dret de defensar-se. Ningú no pot negar a l'obrer el dret de sindicar-se; però els elements directius del sindicalisme no poden convertir els sindicats en instruments revolucionaris. L'obrer no es syndica per a fer triomfar la revolució, sinó per a defensar els seus legítims interessos. No combatem, doncs, la sindicació, que hem defensat mantes vegades d'aquestes planes estant, sinó els professionals del desordre. Un sindicat no pot ésser anarquista, ni comunista, ni defensar cap programa polític perquè no és un cos orgànic. Dintre de cada sindicat — ho hem dit altres vegades — existeix un mosaic ideològic. Si funcionessin democràticament s'evitarien moltes vagues perquè no sempre els obrers estan d'acord amb les bases de treball que redacten els sindicats. En tots els pobles civilitzats existeixen organitzacions obreres, però aquestes no són clandestines i actuen d'acord amb la llei d'associacions. L'obrer — tornem-ho a dir — té el dret de defensar els seus interessos de classe, però no pot perjudicar els interessos dels altres estaments. Respectant-nos mútuament és de l'única manera que podem aconseguir que convivin harmònicament tots els homes.

Cada vegada que una convulsió social deixa en suspens el ritme de la vida ciutadana, es posa de manifest la manca de caritat i el desconeixement dels principis cristians dels qui dirigeixen i encoratgen els actes de violència i rebeldia. Entre ells i la resta de la societat no existeix cap vincle ni cap lligam. Tenen una concepció simplista de la vida. No s'adonen que la societat necessita l'esforç de tots els homes i que no pot prescindir de les activitats i la cooperació de tots els estaments. Tots els homes aconsegueixen una funció social, i, per tant, no podem eliminar-ne cap.

Hem dit mantes vegades que la fraternitat que prediquen els extremistes és falsa. Un hom pot constatar aquesta afirmació cada vegada que es planteja una vaga general.

Si els sindicalistes anàrquics, que no volen fronteres i es declaren germans de tots els homes es sentissin veritablement lligats amb tota la humanitat, no s'atrevirien a deixar en suspens els serveis públics. El primer dia que es va declarar la vaga no fou possible enterrar els morts. ¿On és la fraternitat? Les famílies que aquell dia van perdre un ésser estimat, no van poder portar les seves despulles on reposen els qui han emprès el camí de l'eternitat, perquè els sindicats havien ordenat que no circulessin els cotxes mortuoris. ¿Es aquesta la caritat dels elements directius del sindicalisme català? Foren tancats els establiments, àdhuc aquells que venen articles de primera necessitat. Algunes famílies no van trobar llet per

als pobres malalts. ¿On és, tornem a preguntar, la caritat? ¿Veieu com la fraternitat sindicalista és falsa? Si els capdavaners del sindicalisme es sentissin germans de tots els homes, s'apiadarien d'aquells que no són responsables dels problemes que hi ha plantejats en el món del treball. Si es declaren enemics de la societat, i deixen en suspens els serveis que afecten tota la col·lectivitat, és perquè no volen que existeixi cap vincle entre ells i els altres estaments. No estimen ni els seus propis germans de treball.

Els obrers que es negaven a secundar la vaga han estat obligats a abandonar el treball amb arguments expeditius i contundents. Els elements extremistes, que són precisament els que afirmen que no tenen pàtria, perquè no admeten fronteres, els hem vist amb la pistola a la mà coaccionant llurs companys de treball. ¿Es aquesta la fraternitat sindicalista?

Si es declaren antireligiosos i neguen l'existència de Déu, és impossible que estimin els homes; i si no estimen els homes no estimen tampoc la societat. Si fossin cristians, en cada home hi veurien un germà.

Si feu rodolar per terra la corona d'un rei, podeu implantar una altra forma de govern. Si bandegeu un sistema social o econòmic, podeu substituir-lo per un altre; però si foragiteu dels pobles la Religió, no trobareu cap substitutiu.

Quan hàgiu destruït els temples, que us fan tanta de nosa, ¿què construïreu damunt les seves ruïnes? Si aconsegiu arreconar la moral cristiana, quina serà la moral que regularà els actes de la vostra vida? Heus ací l'error cabdal dels sindicalistes. Volen prescindir de Déu i arrabassar la fe del cor del poble, i no s'adonen que no pot esperar-se res de profit d'unes masses descregudes i materialistes. ¿Quins actes de grandesa voleu que cometi un home que té un concepte materialista de la vida? Els actes d'heroisme els podeu esperar únicament d'aquells que porten dintre el pit una ànima amurada de llum. Quan les tenebres planen damunt el nostre esperit, no som altra cosa que una mica d'argila.

Mentre els obrers no coneixen la grandesa del cristianisme, és endebades demanar que existeixi pau i harmonia entre totes les classes socials. La pau serà un fet, quan tots els homes reconeixin que tenen un Pare comú, que va morir damunt la Creu del sacrifici i del dolor, per aconseguir la redempció de la humanitat.

Afirmant l'existència de Déu és de l'única manera que ens podem anomenar germans. Si Déu no existeix, si la Religió és una farsa, és natural que no hi hagi cap lligam entre els homes, i que es barallin mútuament com enemics irreconciliables.

Quan els extremistes tinguin un altre concepte de la Religió, no seran violents ni agressius, perquè s'adonaran que la humanitat no és altra cosa que una gran família.

Del món del treball

"El diablo predicador"

No és un sol diable el qui predica — en Pestaña, — sinó set més amb ell: — Peiró, Arín, Piñón, Alfarache, Massoni, Clarà, Minguet — i altres sindicalistes més, innomenats.

Prediquen des d'un Document extractat del "*Full Oficial del Dilluns*" i prediquen, tot donant la veu d'alerta a la classe obrera, als obrers afiliats a la F. A. I., per a dir-los que tenen un concepte caòtic de la revolució, el triomf de la qual portaria aparellat ara el del feixisme republicà.

La C. N. T. diu que també ho és, de revolucionària, però ho és d'una manera suau... a cop de pistoles i *veremant* els patrons i obrers que no vulguin fer bondat obeint cegament les disposicions de la C. N. T. En Pestaña sols aspira a fer desaparèixer, per sempre més, l'Estat i el Capitalisme, impossibilitant la instauració de tot altre poder. L'home tornaria a l'estat salvatge, cosa molt deliciosa segons testimoni dels que satvatgegen en les platges de Llevant i de Ponent, del nord i del migdia. En Pestaña, almenys, parla clar i català i opera en la llum del dia (encara que també de nit, si és necessari).

Si parlessin i obressin tan clar i català com ell els socialistes, que són uns *mátalas callando*.

En quant als anarco-sindicalistes i comunistes soviètics suposem que es deixaran convèncer per la *soflama* d'en Pestaña i faran bondat i no li trencaran les oracions.

Els obrers i la vaga general

Tots els treballadors estaran ben assabentats del caràcter de la vega general última. És evident que ha estat purament política i gosàriem a dir que principalment societària. Els plats trencats entre la F. A. I. i la C. N. T., però els ha pagat Barcelona, en primer lloc, i els obrers... si fa o no fa com Barcelona. Qui n'ha tret profit, i gros profit, són els pocs centenars d'obers que estan especificats en la confecció de vagues i n'han fet el seu *modus vivendi*. És un ofici com qualsevol altre. Ara, aquest escamot d'exploitadors de l'ordre públic i del peculi obrer, ha ampliat el negoci combinant-lo amb l'acció política, cosa que els dona òptims resultats. Manegant al seu albir les masses obreres s'han fet amos absoluts del camp polític català.

La massa aclaparadora dels seus vots cecs fa decantar la balança electoral, que ja preparen al seu gust a cops de pistoles si convé.

Aquesta vaga general, en mig de la seva immensa gravetat, no és més que un ingent episodi polític, un de tants com els registrats a Sevilla, València, Bilbao, Còrdova, etc.

I, mentrestant van tancant fàbriques, minvant tallers, emigrant capitals, quebrant comerços, protestant-se lletres, marxant bons obrers i immigrant els indesitjables; creixent, al mateix temps, els obrers desenfainats en nombre alarmanat.

Però què hi fa tot això si ja han triomfat i mengen

a boca plena, mentre el poble dejuna, els 400 "jabalis" de les Corts Constituents convertits en dictadors, i tots els *soi dissant* intel·lectuals que preparen els camins de la nova Dictadura, descristianitzant i corrompent el poble a ciència i paciència i potser convivència dels passats dictadors. Aquests intel·lectuals ja usufructuen tots els *empleos* i *sinécures* que l'Estat espanyol prodiga als seus adoradors. I els pobres obrers que vagin esperant el compliment de les seves promeses.

Un avís al Govern

El poble va cansant-se d'aquest estat de coses que es va fent insuportable. La major part de famílies obreres no pot seguir vivint a mercè d'un ritme econòmic totalment desgavellat, quan no paorósament catastròfic.

Són moltes les famílies obreres que comencen a enyorar aquells set anys de pau i de treball que li proporcionaren les passades ominoses Dictadures.

"Aleshores — comencen a dir, — treballàvem segurs i menjàvem tranquils." Però ara... ¿què en fem de la República, i de l'Estatut, i de la llibertat, si no podem treballar, ni menjar, ni descansar tampoc. Pensi el Govern amb la gravetat d'aquest canvi del sentiment popular i de les conseqüències que pot portar-nos.

Fixi's que la situació econòmica va fent-se insuportable.

Sols falta que ara, per distreure-li la fam, torni a donar al poble carn de frares i monges i espectacles de sang i foc.

El mateix alcalde de Barcelona acaba de dir-nos que pel camí que seguim es va a una nova Dictadura, o cap al feixisme. Una nova Dictadura no fa por a ningú. Pitjor que la Dictadura regnant!...

El per què de tantes vagues

És molt còmode per al Govern i els seus amics atribuir les vagues, que es van succeint i multiplicant arreu d'Espanya, a ordres de la C. N. T. o a maneigs dels comunistes en funcions soviètiques. No és pas tot veritat això.

Que moltes vagues s'iniciïn indegudament, o prenen caràcter polític, o revolucionari, a impuls o per conveniència, de la C. N. T., és cert; però cal fer constar que la baixa de la pesseta amb la consegüent alça del preu de la vida, obre el camp als elements revolucionaris o anarquistes per actuar amplament; però, de més a més, obliguen a rectificar els valors dels jornals a tothom, fins a posar-los d'acord amb els dels productes vitals. És molt lògic.

Per això en les nacions ben administrades, els Governos procuren amb tota cura aminorar el cost de la vida per tal de fer-la assequible a l'import dels jornals. ¿Qui pensa en això avui, a Espanya, on els elements directius i executius de la República, sols

viuen per a perseguir la Religió, saciar els seus instints sacrílegs i proveir-se de carn de frares i monges per tal de distreure la fam dels enganyats obrers?

Mentre la pesseta no es posi a to, no s'hi posaran els jornals, ni, per tant, hi haurà pau al camp obrer, sinó conflictes i vagues. Mentre En Prieto figuri al front del Ministeri d'Hisenda, Espanya no tindrà crèdit a fora ni pau a dins. Si es pogués veure la quantitat de diners que ha fet perdre a la nació la desastrosa actuació hisendística — tan ben intencionada com vulgueu — d'En Prieto! Taparia el sol!

Queixes justificades

Es queixen amb tota la raó els obrers no socialistes de la preferència que el Govern dóna als obrers que ho són. És natural, però. Aquest tracte de favor oficial que reben els obrers socialistes, és per al Socialisme condició *sine qua non* de vida. És el secret de la seva existència. La història societària d'aquesta secta social és una cadena de fets injustos i d'imposicions despòtiques. Indagui's els medis de què s'ha valgut el Socialisme per apoderar-se de les representacions obreres arreu d'Espanya, fins al punt de fer-ne un veritable monopoli. En temps del Directori arribaren a ésser amos del poder els líders socialistes, en quant al món del treball es refereix. Sembla impossible com en caure aquell aprobiós govern, els directors del Socialisme tinguessin pit per empassar-se el republicanisme i gallegar de republicans fervents i llançar-se al *copo* de Carteres en el primer Ministeri, i acabar per imposar en ell les seves doctrines catòlico-socials, i dominar completament, com dominen encara, els republicans de debò. Veritat és que aquest fenomen extraordinari sols ha estat possible per la manca d'homes que, des del ridícul esfonsament de la primera República, és ben notori en el camp republicà, fins al punt d'haver-se dit sense que ningú ho contradigui, que la República triomfà sense republicans, i àdhuc contra els republicans mateixos que, més prudents que els herois del mes d'abril, no volien prendre part en semblant aventura. Per això són amos del Govern els socialistes. Si abans ja ho feien i eren una feblíssima minoria en el camp obrer, què no faran ara que disposen de totes les forces i tots els ressorts del Govern?

Una gran lliçó

La caiguda de MacDonald (ja rebentat del tot, moralment i política), és la més colpidora lliçó d'economia social i política que ha rebut el món civilitzat en el que va de segle. Era evident que les teories socialistes, en enfrontar-se amb la realitat, perdien de claredat, de força i d'assimilisme. Els més significats dels seus líders ja fa temps que deien que el Socialisme no està preparat per a governar, i no falta qui diu que el lloc més eficaç del Socialisme és als bancs de l'oposició i... als carnets de les cotitzacions (això últim ho diem nosaltres). Ço que hi ha de veritat és que les teories socialistes no serveixen per a governar.

Els múltiples fracassos que registra en el món polític el Socialisme governamental no necessitaven l'immens fracàs de MacDonald per a donar definitivament les dimissòries als Largo Caballero i Ferran de

los Rios i companys d'aventures socials. Ja les tenien ben conquistades.

MacDonald ha portat a la ruïna una gran nació, senyora i majora de totes les economies mundials.

Amb molts menys esforços i més ràpidament hi porten a Espanya els seus infeliços amics d'aquí.

Però Espanya no sabrà redreçar-se, com Anglaterra, i unir-se per a salvar-se. Pobra Espanya!

Fets diversos

Es gairebé segura la implantació de la jornada de set hores a les mines de carbó i també a les metal·lúrgiques.

— Els obrers ferroviaris comencen a agitar-se per preparar les grans reivindicacions que anuncien.

— És molt lamentable el fet que els obrers obliguessin el Jutjat a retirar-se quan anà a la fàbrica Zorrilla per l'obligat compliment d'una sentència. Actes semblants es multipliquen, com, per exemple, en els desnonaments. Cal considerar que sense justícia no hi ha vida social possible.

FOMENT DE PIETAT

Per a la glorificació del Dr. Torras i Bages

Exemplaritat de l'Il·lustríssim Dr. Torras i Bages

Bisbe de Vic

pel P. Ignasi Casanovas, S. J.

Un volum de 152 planes, 1 pesseta.

Sermonari

Un volum de 838 planes, en rústega, 9 pessetes; en tela, 11.

La Tradició Catalana

Un volum de 484 planes, en rústega, 5 pessetes; en tela, 7.

La Ciència del Patir

Un fulletó de 48 planes, 30 cèntims.

Sant Lluís Gonzaga

Miniatura psicològica. - Preu: 50 cts.

Compendi de la vida de Sant Josep Oriol

Preu 30 cèntims.

Mes del Sagrat Cor de Jesús (Setena edició).

Preu: 1 pesseta en rústega; en tela, 2

Set Diumenges de Sant Josep

Preu: 30 cts. en rústega; en tela, 75.

Novena a la Mare de Déu de Montserrat,

amb les oracions de la Visita espiritual, 20 cèntims.

Conceptes del Dr. Torras sobre la santedat.

Es regala com fulla de propaganda.

Beati qui lugent

Benaurats els qui ploren

Jo us confesso, Senyor, que aquesta paraula sembla dura. Fins m'ha arribat a fer païra: La veia irreal i inquietant com una fantasma. La mare, quan la mort acaba de prendre-li els fills, plora i jo no puc pas dir que és feliç. Els nens físics, quan veig que posen la seva testa tan pàl·lida i tan feble damunt els coixins, no goso dir que omplen de benaurança els seus pares que sangloten. Déu meu, tantes vegades he hagut de consolar dols com aquests, digueu-me: podríem sense ésser cruels tirar aquest vostre missatge damunt tots aquests dolors i dur felicitacions a l'hora dels condols? Jo sé bé prou que aquest "benaurats" estimularia la indignació i sonaria com una irrisió tot irritant el veritable sofriment. És que, Déu meu, sofriu i molt damunt la terra, i, si la raça dels homes no ha acabat mai de plorar, és perquè la mort, en totes les seves formes, mai no deixa de clavar cops durs. Jo voldria que Vós entréssiu amb mi dins aquesta cambra on els germans i les germanes i el pare i la mare estan plorant; jo voldria que Vós visitéssiu amb mi aquesta casa que jo sé d'on els fills han anat sortint en caixes de morts a mida que es feien grans. Una casa de benaurança! Per quina raó hem de treure als desgraciats aquesta cosa que s'aferra en les seves angúnies: el dret de plorar la seva pena? Per quina raó se'ls ha de dir que se'ls té enveja i que ells mateixos ignoren llur felicitat?

Vós que en altre temps ensenyàreu als vostres apòstols d'amagat — *domi* — digueu-me el sentit escondit de les vostres paràboles, ensenyeu-me la significació de les vostres estranyes fórmules i treieu l'escàndol d'aquestes paoroses paradoxes. Sospito que fins ara no he entès res d'aquesta benaurança de les llàgrimes i em sento disposat a treure la conseqüència que quan jo no entenc és que res no hi ha que s'hagi d'entendre.

Beati qui lugent. — De consegüent, es pot plorar sense ésser ni culpable ni vulgar. Les llàgrimes no desqualifiquen ningú. Jo creuré que en aquell temps que Vós parlàveu en la muntanya, al món d'aquella època, no es pensava així. Les llàgrimes passaven per debilitat; en qualificar-les de benaurança, si més no, les rentàreu d'aquest oprobí i ens permetéreu d'ésser vers. La vostra doctrina no diu pas que es fa mal fet de plorar. Vós refuseu l'encarcament estoic que no trobava enraonada la tristesa i no renyàrieu pas les nostres mares per plorar un fill mort. Vós no haveu volgut guarir les nostres nafres ni amb la lògica ni amb la sofística i per a beatificar les llàgrimes de bell antuvi permeteu que ragin encara que sigui a ple doll. Estem ja tan acostumats a aquesta vostra dolça saviesa que ni tenim agraïment que ens l'hàgiu ensenyada i que hàgiu tret als nostres sofriments tota ombra de debilitat i tota agror de remordiment.

Però això no és tot. Vós mai no haveu dit que el dolor no fes mal. Vós només heu afirmat que aquells que ploren tenien prop de Vós un dret especial a les consolacions. Vós heu promès que per a ells la vostra justícia serà parcial i les vostres severitats sense verí. Haver estat desgraciat ja és una mica com haver merescut, i dels ulls que han plorat molt, els

vostres judicis no faran rajar fàcilment noves llàgrimes.

Jo us remercio d'haver amagat aquest evangeli en les nostres misèries i d'haver-nos ensenyat, no que el sofriment sigui un plaer, sinó que ell amagava una esperança i oferia una protecció. Sota el pes de la seva pena estan guardats dels vostres rigors i allò produït per les perseverants virtuts dels ermitans pot també brotar de les llàgrimes ingènues.

La vostra saviesa és ben harmoniosa i ben equilibrada, però nosaltres som lents per a creure, i les vostres benaurances, si han d'ésser ben enteses, necessiten una gràcia última que ens en doni la interpretació i una dolçor benèvola que Vós feu rajar, sense que se n'adonin, damunt els cors dòcils. La primera de les vostres consolacions és la que ens fa fermes en la borrasca, sense que ens dissipem en queixes inútils. Ensenyeu-me de sofrir com cal.

No puc pas dir als malalts i orfes que són feliços i que tothom els té enveja, i, no obstant, els puc ben dir que una vocació divina els ha senyalat. No han pas d'eixugar la humitat de llurs llàgrimes per plaure-us. Vós no sou cap d'aquests senyors susceptibles, tan convençuts que la seva presència és la suprema ventura, que s'incomoden, com de manca de politesa, de tot aire trist que un hom prengui davant ells. Vós no haveu pas exigut que els infants es facin grans per acostar-se a Vós. Així com els petits infants es mouen, ensumen i es graten amb escàndol de les nostres elegàncies i politeses, aquells rústics galileus tenien grossos defectes i cap educació. Vós els prenguéreu tal com eren, Vós cloguéreu damunt d'ells els vostres braços de Redemptor; Vós sempre preneu els homes tal com són. I Vós no exigiu pas que un home hagi parat de sofrir o de plorar abans de venir a reclamar el seu lloc en el reialme i abans de prendre la part que li toca de les vostres misericòrdies. Solament són dolentes les llàgrimes culpables de la ràbia, de la gelosia, de la hipocresia.

I ara jo em pregunto si he complert la meva mesura de llàgrimes. Tinc por que a la pobresa dels meus mèrits s'hi ha d'afegir la penúria de les meves penes. Temo que Vós haveu tingut en mi una Providència massa còmoda, i, quan veig que tothom plora al voltant meu una desgràcia que no m'ha tocat, tinc una vaga impressió que sóc un desertor del meu lloc o que no he pres la part de càrrega que em toca.

Jo vull pregar-vos pels que ploren. Així es feia en temps antic, i amb amor, en el poble cristià. Jo que no he conegut fins aquí les llargues malalties implacables i que només en els altres he vist aquests grans dols destructors i inacabables, jo us prego que poseu ben endavant de mi en la vostra gràcia i en el vostre Paradís tots els pobres que tenen humits els ulls, els desolats, els abandonats, tots aquells que passen una vida dura i que tenen el cor sagnant, tots els malalts i tots els indigents. Consoleu-los, ompliu-los i no us ocupeu de mi sinó després.

P. Charles (*La prière de toutes les heures*, troisième série, p. 11).

La creu de terme

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

Beneïts tu i jo, lector viatger, que ara en ple estiu, estiuellant i anant d'ací d'allà, trobem de tant en tant, d'excursió i entrant als pobles del Camp de Tarragona, aquestes magnífiques creus de terme, símbol de l'esperit, que no mor, dels pobles. Són signes d'un guiatge etern damunt el poble; d'una roentor espiritual que crema les entranyes del poble ara en el temps que som. Car aquells pobles on encara no s'han aterrat les creus, és senyal que l'esguard de Déu hi perdura, que la feligresia estima la creu. ¿No és la creu,—com diu Verdaguer—i a la vora d'un camí, una guia? I una creu de camí, de terme, en entrar al poble, no és una guia pel poble, un viarany, i sobre-tot, pel viatger i excursionista, una prova que el poble és cristià?

Deixeu referir-me, en particular, a una de creu que ara en aquesta segona quinzena d'agost m'ha cridat fortament l'atenció. I, tanmateix, no és cap creu de l'altre món, ni per l'art amb què fou llevorada—jo n'he vistes de més artístiques arreu de Catalunya—ni pel lloc, un xic lluny del poble, on l'he trobada.

Una estona abans d'entrar a la vila tarragonina de Cambrils, si veniu per la via del ferrocarril i trenqueu a mà dreta, a cinc minuts del poble, i col·locada arran d'un bassal, tenint per sòcol tres graons de pedra mig palet de riera, s'aixeca una creu de pedra. És la creu de terme. La columna és octagonal, d'una alçada de tres metres, i al capdamunt, en rematar-se l'arbre de la creu i néixer-li els braços, el senyal del temps ha mig esborrat les filigranes que l'artista hi gravà. A una banda hi ha una inscripció que el temps, traïdor, també ha esborrat. Jo avui m'hi he parat bella estona davant la creu de terme de Cambrils. Cap creu de terme no m'havia fet la impressió d'aquesta. I qui sap si això obeïa a l'estat a què han pervingut actualment les coses, o al fet que feia mesos que no n'havia vista cap o a la lectura i relectura que no fa gaires dies que venia de fer d'aquell substanciós poemet religiós, en prosa, sobre el senyal de la creu, de Goërres i que el nostre gran prosador Verdaguer, anostrà.

He pensat en l'utilitatge religiós de la creu. He vist com la creu, en estendre els braços, els feia arribar allà i enllà del poble, i aquest, tot compacte, s'arremolinava a l'entorn d'ells. He vist com a redós de la creu beneïda, la creu de terme, s'hi aixoplugava el poble tot i era el parallamp contra la impietat, el desordre de la carn, que mata, i mai no allibera; que donava bo de contemplar, aquesta i cent generacions passades redossades a l'arbre sagrat de la creu! Em direu que exagero? Oh, no, lector meu estimat, no; això ho he vist en pocs minuts, i més encara: he pensat com fóra de feliç aquell poble que aquesta creu suara tan forta, en venir aquell moment en què cent i mil anys de tempestes i pluges, la feien esdevenir alacaiguda, una generació, una sola ànima, curés d'aixecar-la de bell nou. ¿No fa setanta anys que el venerable P. Claret acimava dalt del Montseny la creu de terme de Catalunya, cairejada d'un avet que havien tallat els llenyataires de Viladrau, i al cap de cinquanta anys, aterrada pel temps, el bisbe Morgades n'hi plantava una altra?

Quan els pobles que tenen creu de terme vegin la seva perillar, que la restaurin, i si això no es pot, que en plantin una de nova, més forta que la primera. La creu aguanta els pobles, i no és precis que els pobles aguantin la creu quan ella es cansa de viure, i així renoveu-li la força per tal de poder-se aguantar majestuosament. Mentre hi hagi creus de terme, creus beneïdes, en entrar als pobles, és senyal que la pau de Déu perdura i el poble viu sota el guiatge diví. Però, ai d'aquell poble que endut per la torpesa dels corrents moderns, destrou la creu, li trenca els braços beneïts i escampa el pedram que la sostenia! Un poble així que redueix al no-res aquella cosa que no és d'ell sinó que és el testament de mil generacions anteriors i altres mil l'han d'heretar ja que les actuals només en són usdefructuàries, camina pas fressat contra camí, contra viarany dreturer.

Noticiari

Espanya

Entre els governadors civils que han pres serioses mides contra la pornografia, hi hem comptat des d'ara el de Saragossa. El nostre digníssim governador va en aquesta campanya al cap de tots, però cal que, en mig de tantes coses com l'assetgen, no oblidí aquesta obra de sanejament social i ciutadà.

—S'anuncia la constitució de nous terços de la guàrdia civil. Ja és sabut: a més llibertats modernes, més guàrdia civil.

—L'Assemblea de Metges titulars celebrada a Saragossa demana que la Sanitat sigui funció de l'Estat Central. Altrament es declararan en vaga.

—El Govern ha inventat el càrrec de "Conservador del Patrimonio Artístico Nacional", a favor d'en Ramon del Valle Inclán. Ja no deu quedar cap intel·lectual verd per a col·locar. Pobre "Patrimoni!"

—Les colles de turistes que han visitat el Nord d'Espanya per veure les partides de catòlics alçats en armes contra el Govern, segons certs diaris, estan indignats pel *timo*. Realment, s'hauria d'anar amb més *timo* en donar-se notícies de certa mena.

Estranger

—Les Joventuts Cristianes d'Hongria sol·liciten del Govern hongarès la plena santificació del diumenge i la cessació de tota classe de treball servil en dit dia.

—La prohibició ordenada als pagesos pel Banc Agrari grec de vendre els seus fruits al mercat lliure, és causa de la seva ruïna. Sols en treuen la quarta part del seu valor.

FEUILLES DE LA SEMANA

La interpellació parlamentària de Gil Robles sobre la suspensió dels diaris del Nord posa en fort compromís el Govern. Per salvar-se fa aplicar la guillotina a la discussió provocant fortes divisions en la majoria.

— La Comissió de Responsabilitats ordena l'empresonament de quasi tots els prohoms de la Dictadura.

— Són tants els fets d'indisciplina social, els abusos de tota mena, els conflictes sagnants, que ocorren, que és impossible donar-ne compte. El Govern es sosté perquè no té substituït possible.

— Els Prelats de la província eclesiàstica Tarraconense envien un notabilíssim Missatge a les Corts amb motiu del projecte de Constitució que es discuteix.

— S'ha publicat la contundent protesta dels Diputats de les províncies del Nord contra la suspensió de la premsa catòlica.

— Es repeteixen els escàndols a la Presó Model de Madrid. La Directora de Presons impassible.

— Alcalà Zamora explica l'alcanc de la Reforma Agrària, que resulta un centpeus.

— Menudegen en alguns punts d'Espanya les actituds anticatalanes. Els viatjants se'n queixen.

— El poble de la Rioja ha vist amb molts mals ulls la despulla que s'ha fet dels famosos marfils del Monestir de Sant Millan amb pretext d'assegurar-los. La prudència dels frares espoliats evità que el poble s'amotinés per retenir-los.

— Entremig de molts altres conflictes socials, esclata la vaga general de Barcelona provocada especialment pels elements de la F. A. I.

— Segueix discutint-se el projecte de Constitució. De tots els indrets d'Espanya arriben a Madrid protestes contra les tendències laïcistes i anticatòliques del projecte.

— Després de tres dies, es restableix la normalitat a Barcelona. És objecte de grans alabances la conducta del Governador senyor Anguera de Sojo. L'opinió pública demana un Govern fort i recte.

— S'han posat en execució, sense esperar que les Corts els aprovin, els dos següents articles del projecte de Reforma Agrària:

“Artículo primero. — A reserva de lo que puedan decidir las Cortes y con sujeción siempre a las rectificaciones que las mismas acuerden, entrarán en vigor las bases cuarta y décima del proyecto Ley de la reforma agraria, con la indispensable concordancia en cuanto permita organizar las juntas locales y central, atender iniciativas de provincias, no enumeradas expresamente en dicho proyecto, llevar a cabo la elección de representantes obreros y propietarios, y formar los planes estrictos y condicionales, respecto al disfrute de los primeros asentamientos de familia, respecto al disfrute de tierra durante el año agrícola.

Artículo segundo. — Por el Ministerio del Trabajo y dirección de Acción Social, se dictarán o

propondrán al Gobierno las disposiciones conducentes a la más pronta eficacia del presente Decreto, salvando siempre la subordinación de todas las medidas y acuerdos provisionales a lo que en su día voten y resuelvan las Cortes.

* * *

Es calcula en més d'un milió el nombre de víctimes que han causat les inundacions que acaben d'ocórrer a Xina. Els Estats Units envien allí nombrosos cargaments de blat prestat.

— Les economies anunciades pel Govern Nacional anglès i la proposada rebaixa de sous, jornals i socors, subleven a gairebé tot el proletariat. La situació es fa molt difícil.

— Gandhi, en sortir per a la Conferència de la Taula Rodona, que tindrà lloc a Londres, és objecte d'una tumultuosa apoteosi.

— El govern dels Soviets ha enviat arreu columnes militars per apoderar-se dels fruits dels pagessos. Aquests es resisteixen a donar-los, defensant-se coratjosament.

— MacDonald es sincera, per Ràdio, davant tot Anglaterra, del viatge que ha fet per salvar-la.

— Es dona per dominada la sublevació militar a la república de l'Ecuador.

— Fracassa a Portugal el moviment revolucionari. Les víctimes són nombroses.

— És un fet la concessió a Anglaterra d'emprèstits per les banques ianquis i franceses. Importen 400 milions de dòlars.

— Comencen les sessions, a Ginebra, de l'actual període de la S. N.

— El Gabinet Nacional anglès s'ha reunit per establir definitivament el seu programa.

La major part dels cabals necessaris per a equilibrar el pressupost s'obtindran per mitjà d'economies realitzades especialment en el que es refereix a l'assegurança contra l'atur forçós, no solament per mitjà de la reducció d'un 10 per 100 de la taxa establerta, ans també per mitjà d'un augment en els lliuraments.

També s'obtindran economies en els sous dels funcionaris de l'Estat.

Els sous dels ministres seran reduïts en un 20 per 100 per als de 5.000 lliures i superiors, i un 10 per 100 des de 1.000 lliures fins a 5.000.

Les indemnitzacions als parlamentaris seran reduïdes probablement en un 5 per 100.

També es faran grans reduccions en els pressupostos locals.

Es creu que com a contrapartida al sacrifici que es sollicita dels funcionaris de l'Estat s'establirà una taxa suplementària sobre els valors per a aconseguir que totes les classes del país prenguin part en el sacrifici.

També s'establiran taxes i impostos de luxe i sobre els licors esperitosos, cervesa i tabac.

Acaba de sortir**PSALTERI**

TEXT DE LA VULGATA CLEMENTINA
 VERSIÓ DE L'ORIGINAL HEBREU I NOTES
 DE LA COMISSIÓ DE
 L'«OBRA DEL SANT EVANGELI»

El Psalteri, o Llibre dels Psalms, forma part del volum IV de LA SAGRADA BIBLIA, en curs de publicació. Aquest volum està integrat pels llibres:

PSALTERI, PROVERBIS, ECLESIASTA, CÀNTIC DELS CÀNTICS de publicació imminent. Les ànsies fervoroses manifestades pel nostre poble fidel, i especialment per la clerecia, de veure prompte en les seves mans aquest llibre utilíssim, ha motivat la seva publicació a part.

IMPORTÀNCIA DEL PSALTERI

Si la Sagrada Escripura és, en son conjunt, el gran llibre on la divina Providència ha volgut deixar-nos la seva revelació escrita, el Psalteri de David ve a ésser com el cor d'aquest llibre. Ell resumeix en certa manera el més bo i més bell d'aquesta obra divina. Si és el compendi millor de la Llei Antiga, és també la millor preparació de la Llei Evangèlica.

De més a més: el Psalteri excel·leix sobre els altres llibres sants com a llibre d'oració litúrgica. Amb els Psalms Déu ens donà la manera de lloar-lo i glorificar-lo dignament. Per això els psalms constituïren l'oració litúrgica del poble d'Israel. Que ells siguin també una oració predilecta del nostre poble cristià, com són una oració diària dels sacerdots.

NOTA. — Atenent a l'indole especial d'aquest llibre, la versió és feta directament de l'original hebreu, amb l'anotació de les variants principals dels LXX i de la Vulgata. Segueixen el text un Index numèric dels Psalms, un Index alfabètic i un Index de llur argument i distribució en el Breviari Romà.

OBRA NOVA**MANUEL DE MONTOLIU****BREVIARI
CRITIC****VOL. III**

(1927-1928)

Preu: 6 Ptes.**Publicacions de Foment de Pietat****La vida de Nostre Senyor Jesucrist**

per Mn. GAIETA SOLER, Prev. (Segona edició)

profusament il·lustrada amb gravats i vinyetes, en rústega Ptes. 2; enquadernada, Ptes. 3,50. Amb tela i cantells daurats, Ptes. 5. Amb pell badana i cantells daurats, Ptes. 10. Amb pell xagri i cantells daurats, Ptes. 14

La Beata Bernardeta de Lourdes

per l'ABBÉ BLAZY. Traducció per Mn. JOSEP FORN, Prev.

En rústega. Ptes. 1,50 Enquadernada Ptes. 3,—

Història d'una ànima**escrita per ella mateixa. Santa Teresa de l'Infant Jesús**

Traducció directa del francès pel P. LLUIS DE SANTA TERESA, C. D.

Edició amb 20 gravats fora text.

En rústega. Ptes. 3,25 Enquadernada Ptes. 4,75

FOMENT DE PIETAT

LLIBRES NOUS

FLORS I VIOLES

DOS VOLUMS

PENSAMENTS QUE DEIXO
ALS MEUS FILLS

Obra pòstuma de
MANUEL RAVENTOS I DOMÈNECH

Preu de cada volum: En rústega, 3 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
 > Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 > Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 > a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

ATHENS A. G. - Provença, 167; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durant i Bas, 11
BARCELONA